

ПРАІНДОЄВРОПЕЙЦІ

ЗАСНОВНИКИ ЦИВІЛІЗАЦІЇ, НАШІ ПРЕДКИ

Епізод 1

Близько 10800 років до нашої ери

Басейн Дніпра

Ро пильно вдивлявся в нічне небо. Яскравий сяючий хвіст, який ще недавно був розміром з місяць, тепер займав півнеба. Тривожні передчуття наповнювали його. Його сім'я голодувала. Мамонти, які давали їм їжу, бивні для житла, знарядь і прикрас, зникли з цієї місцевості. Ро почувався винним, що вже кілька днів не міг нічого принести жінкам і дітям для їжі.

Раптово небо освітілося, а потім чорна імла закрила всі нічні світила. Почувся гул і подув холоду. Прокинулася вся сім'я Ро і стала поруч з ним, з тремтінням вдивляючися в горизонт.

День почався з того, що все небо було затягнуте димом і попелом. Раптовий морозний вітер змусив сім'ю Ро розпалити велике вогнище біля хатин. Його сини, брати і племінники сіли в коло. Його брат Та показав у бік сусідньої стоянки і розповів, що їхні сусіди вбивають один одного і їдять людське м'ясо від голоду, щоб вижити. Мимоволі чоловіки подивилися на хворого брата, який визирав з хатини.

Ро вийшов в середину, до багаття, і різким рухом руки дав зрозуміти, що він не дасть нікому навіть підійти до хворого. Сім'я голодно і злісно замахала дротиками і кам'яними сокирами.

Раптово вітер розігнав дим, і в небі з'явилося сонце, зігрівши своїм промінням всю тремтячу від холоду рідню. Ро підняв руки до нього і показав на південь, на сонце - їм треба йти туди.

Сім'я збрала свої списи, шкури і прикраси і поволі покинула стоянку. Ро пішов останній. Він розглядав браслет на своїй руці. Кілька тисяч років тому його прапрапращур винайшов новий стиль полювання - він розставив своїх родичів-мисливців з вогнем так, щоб вони направляли гнаного ними мамонта прямо до ями, в яку він падав і гинув. М'ясо мамонта в цій ямі зберігалось довго і давало поживу всьому роду. З тих пір такому полюванню батьки вчили синів з покоління в покоління, а потім почали малювати шлях загону мамонта у вигляді лабіринту на кістках, на бивнях, як і на браслеті Ро. Цей браслет на руці Ро передавався від батька до сина вже багато років, і його володар завжди керував полюванням. Але мамонти зникли, тури і кабани пішли на південь, і браслет тепер тільки нагадував про марність знань про полювання на мамонта.

Ро зняв браслет, поцілував його і поклав його всередину хатини. Він знав, що його нове життя вже ніколи не буде таким, як жили всі його предки тисячі років. Якесь магічне передчуття говорило йому, що його браслет в далекому майбутньому допоможе його далеким нащадкам, як він допомагав його далеким предкам, в таку ж важку хвилину - знайти свій дух і прийняти правильне рішення. Він ще раз оглянув залишки стоянки і пішов наздоганяти родичів. Перед ним сяяло сонце - його новий бог.

https://rgdn.info/gibel_kultury_klovis_i_zagadka_pozdnego_driasa

<https://web.archive.org/web/20070719131513/http://turing.mi.sanu.ac.yu/vismath/avital/a16.htm>

Епізод 2

Близько 9600 років до нашої ери

Півострів Мала Азія, Південна Анатолія, 37°13'23.0"N 38°55'21.0"E

Весняний бузковий запах наповнював тепле повітря. Ан зайшов до дерев'яної будівлі, де зберігалось зерно дикої пшениці, яку він і його родичі, нащадки могутнього сонячного Ро, збирали неподалік на пагорбі, який суціль заріс цими злаками. На землі він побачив зелені паростки, які тягнулися вгору.

Якщо зерно, яке впало тут на землю, дає колоски і ще багато зерна, то варто наступного року порозкидати частину зібраного зерна навколо по землі та зібрати урожай – вирішив Ан. Та ще притоптати в землю, щоб не поїли птахи.

Рід Ана привів на це благословенне місце їх пращур Ро, рятуючись від холоду, голоду та світової темряви, що вкрила колись небо на кілька років поспіль. Зголоднілі, виснажені мисливці на мамонтів тоді потрапили до справжнього раю – тури, олені, кабани, якими буквально кишіла ця земля, для досвідчених мисливців на мамонтів були легкою здобиччю. Рід пам'ятав своїх предків і на згадку про своє північне жорстоке минуле після вдалого полювання збирався у коло навкруг вогнища на одному й тому ж місці. Тут же викопали ями, в які нащадки Ро зносили зібрану дику пшеницю.

Коли Ро із своїми родичами прийшов сюди, їх радо зустріли місцеві засмагли люди. Дочки Ро почали жити із їх парубками, а сини Ро брали їх дівчат. Ці ж місцеві жителі пригостили їх дикою пшеницею та якоюсь пахучою сумішшю із прорісших та перебродивших зерен, яку вони готували в кам'яних заглибинах, і навчили нащадків Ро збирати та зберігати зерно.

Ан, як старший у сім'ї, хотів бачити злагоду і порядок, коли його родичі збирались у коло після полювання. Він приніс і поставив на місці зібрань великий камінь, а його сини принесли камені поменше, кожен для себе, і поставили навкруг каменя Ана, так що тепер кожен мав своє місце у колі. Деякі сини поставили свої позначки на їх каменях, а деякі з них почали ці камені навіть обтесувати.

Для всіх родичів Ана ці зібрання були справжнім святом – там можна було не тільки смачно поїсти і випити пахучої зернової суміші, а ще й знайти собі пару для втіхи. Вся сім'я Ана з великим нетерпінням чекала наступного зібрання. Всі вони любили це місце і ці камені, і коли Ан та його жінка Аш вирішили прикрасити місце зібрань величезним каменем, що вони примітили недалечко звідси – всі чоловіки були раді разом перетягти цей величезний камінь до місця зборів.

Тепер рід Ана мав своє кам'яне святилище. Збираючись після вдалого полювання, вони весело дякували сонячному Ро, що дав їм таке щасливе життя. Ан піднімав руки до сонця в натхненній подяці, і вся сім'я повторювала за ним.

https://en.wikipedia.org/wiki/G%C3%B6bekli_Tepe

<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D0%B1%D0%B5%D0%BA%D0%BB%D1%96-%D0%A2%D0%B5%D0%BF%D0%B5>

<https://www.chayka.org/node/4500>

<http://evolv.ho.ua/Drevnejshie%20tsivilizatsii/Gobekli-----/Gjobekli-Tepe.html>

<https://archive.archaeology.org/0811/abstracts/turkey.html>

Походження та пояснення Епізодів 1 і 2 стародавнього шляху наших предків

Незважаючи на те, що Епізоди 1 і 2 здаються тільки короткими сюжетами художніх творів, вони максимально відображають реальну історію наших предків і засновані на загальновідомих фактах археології, генетики, міфології.

Мій внесок у це - це вклад психолога, який аналізує психіку і соціум древніх людей по мінімуму фактів, що дійшли до нашого часу. Моя освіта - психолог, і мій диплом називався «Виділення та аналіз видів агресії людина-людина на матеріалі документальних джерел». У ньому я аналізував стародавні міфи методом структурного аналізу, і цей же матеріал одночасно був опублікований в моїй книзі "Системный анализ явления агрессии человек-человек", яка цитувалася неодноразово в дисертаціях і статтях (хоча це всього-на-всього дипломна робота). Цю мою роботу можна прочитати на сторінці http://a9414495.eu5.org/an_agr.htm. Виявилось, що реальне життя древніх людей відкладає істотний відбиток не тільки в міфах і легендах, а й в архетипах колективного підсвідомого (термін ввів знаменитий засновник аналітичної психології Карл Густав Юнг), які впливають на сучасне життя.

Для того, щоб побачити те, що відбувалося багато тисяч років тому, потрібно зібрати воєдино існуючі факти археології, генетики, міфології, лінгвістики (на жаль, їх дійшло до нас дуже мало, і кожен такий факт давнини на вагу золота). Це добре зроблено професіоналами, наприклад, у Вікіпедії у відповідних статтях і в посиланнях з цих статей. Тому будь-яке моє твердження з Епізодів можна перевірити, знайшовши відповідну статтю. Після цього, щоб побачити те, що відбувалось тисячі років тому, своїми очима, потрібно включити причинно-наслідковий і психологічний аналіз, а також стати на місце тієї людини, яка жила в той давній час, з урахуванням його середовища, знарядь, знань, мислення.

Наприклад: як і чому виникла культура Гобеклі-Тепе з її багатотонними обтесаними прикрашеними мегалітами і малюнками (які до сих пір офіційно не розшифровані), 12 тисяч років тому, на 6000 років раніше перших будівель Шумеру ??? Археологічний сайт Гобеклі-Тепе - неймовірний факт, який не вкладається в свідомість істориків і який викликає до життя різні гіпотези про інопланетян.

Але пояснення виникнення культури Гобеклі-Тепе існує, і воно має пряме відношення до предків індоєвропейців.

До 10 тисячоліття до нашої ери на Близькому Сході мешкали збирачі з гаплогрупою G2 - https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B0%D0%BF%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D1%80%D1%83%D0%BF%D0%B0_G2 . Вони збирали і зберігали дикі злаки, полювали на

газелей і кабанів, пили протопиво, яке вони готували в кам'яних поглибленнях. Так могли вони жити і до нашого часу, якби якийсь пасіонарний поштовх раптово не змусив їх витіснювати 20-тонні кам'яні блоки в каменоломні, перетягувати їх на кілометрову відстань (спробуйте це зробити зараз), прикрашати фігурками тварин, ставити вертикально, зміцнювати основу протоцементом, а потім періодично приходити після полювання на це місце з усією родиною і здобиччю!!! Звідки така необхідність ??? Яка сила змусила їх робити все це?

Неважко зрозуміти, що в цей час - близько 12 тисяч років тому - на південь в пошуках їжі після зникнення мамонтів і після раптового різкого похолодання, викликаного падінням частин комети на Землю (приблизно 12800 років тому), кинулися з Європи мисливці на мамонтів, голодні і озлоблені. Це були люди з автохтонною європейською гаплогрупою I2, яка виникла в Європі і сліди якої знайшли в Анатолії після цього періоду часу - [https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B0%D0%BF%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D1%80%D1%83%D0%BF%D0%BF%D0%B0_I2_\(Y-%D0%94%D0%9D%D0%9A\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B0%D0%BF%D0%BB%D0%BE%D0%B3%D1%80%D1%83%D0%BF%D0%BF%D0%B0_I2_(Y-%D0%94%D0%9D%D0%9A)) . Тільки вони могли привнести в Малу Азію необхідність ставити камені по колу і тягнути центральні мегаліти вгору, до їхніх нових богів - неба і сонця, яке врятувало їх життя від смерті і яке, як виявилось, здатне змінювати їх життя набагато сильніше, ніж мамонти, олені, сніг і кам'яні сокири. Ці мисливці, які пройшли крізь страждання і знали роль неба, мали навички полювання з елементами творчого мислення (про що яскраво свідчить Мезинський браслет), були тими людьми, які могли організувати будівництво мегалітичного храму і наступні ритуали в ньому. Більш того, це було необхідно, щоб зберегти пам'ять їхніх предків і змусити місцевих автохтонів-збирачів прийняти їх і підкорятися їм. Отже, зіткнення і сплав цих двох родів, цих двох культур, цих двох генетичних груп дало мотиви і можливості для раптової появи нової культури і першого в світі храму - Гобеклі-Тепе.

Крім того, район Південної Анатолії саме 12000 років тому знаходився на шляху міграції носіїв гаплогрупи R1a (найбільш поширеної зараз серед індоєвропейців гаплогрупи) - <http://pereformat.ru/wp-content/uploads/2019/10/R1a-map-2019-1.jpg> . Це були мисливці і збирачі, що прийшли туди з Ірану, і їх досягненням було перше одомашнення собаки. Особливий культ тварин, який присутній в скульптурах і живопису мегалітів Гобеклі-Тепе, який не був притаманний ні північним мисливцям на мамонтів, ні збирачам злаків Родючого Півмісяця, говорить про те, що третій рід - носії R1a - також брали участь у створенні культури Гобеклі-Тепе .

Ці роди, які жили в той час в Південній Анатолії, були підпорядковані загальним традиціям, загальним зборам і загальному культу завдяки поклонінню небу і сонцю, яке принесли з собою північні мисливці на мамонтів після планетарної катастрофи. Вони стали богами для того племені, яке виникло в результаті змішання трьох культур, трьох генотипів і яке залишило після себе неймовірний пам'ятник зародження людської цивілізації і виникнення релігії - Гобеклі-Тепе.

Слід зазначити, що генетичні дані для того періоду часу дуже мізерні і залишають можливість для декількох варіантів розвитку подій. Вони мають більше доповнюючу функцію, ніж головну. Найбільш значимим є аналіз культурних археологічних фактів - самих мегалітів, малюнків і скульптур, знахідки кісток, залишків їжі, саме планування стародавнього храмового комплексу Гобеклі-Тепе, з наступним психологічним виявленням можливих причин появи цих реалій в умовах, що існували 12000 років тому.

Результати підтверджуються тим, що саме сайт Гобеклі-Тепе є центром неолітичної революції, яка мала місце 12-7 тисяч років тому, -

<http://www.garshin.ru/history/archeology/ancient-eurasia/eurasian-neolith/index.html> -, центром поширення землеробства і одомашненої пшениці (за даними генетичних досліджень, одомашнена пшениця походить від дикого підвиду, що росте на горі Карачадаг (Karacadağ) в 30 км від Гебеклі-Тепе), центром поширення виплавки міді, але найголовніше - центром поширення культу неба, релігії, духу. Саме жерці, священики, боги Гебеклі-Тепе - Ани - принесли цей дух в Єрихон, в Месопотамію, в Європу, а потім через наших пращурів праіндоєвропейців - на простори Євразії і всієї планети. Ми знаходимо свідчення поширення цього духу по всьому світу - від Стоунхенджю, який є грубим послідовником храму Гебеклі-Тепе, до пірамід ацтеків. Чому саме наші предки покинули Гебеклі-Тепе і куди вони пішли - про це в наступних Епізодах.

Епізод 3

Близько 9000 років до нашої ери

Півострів Мала Азія, Південна Анатолія, 37°13'23.0"N 38°55'21.0"E

Рід Анів святкував вдале полювання на тура, як завжди, зібравшись у колі біля своїх святих каменів. Аромат смаженої яловичини розносився навколо. Анн, внук першого Ана у тридцятому поколінні, зараз старший з роду, стояв у центрі і особисто із своїх рук давав кожному родичу по черзі посмакувати перебродившу суміш із пророщених зерен, яку він сам дбайливо виготовив у кам'яній заглибині із вирощених тут ним же злаків.

Анн стояв у центрі кола своїх родичів, простягнувши роки до сонця. "ПРАщур наш РО, наш РІд дякує тобі за цей кРАй, і який ти нам дав, за РОдючість цього РАю, за вРОдливість та за РОдючість наших жінок, за РАдість у цьому РАю. Для тебе кРАща найРАсивіша частина! Ти наш єдиний бог на небі, і ми твої сини і доньки! РАдуйся з нашим РОдом!" З цими словами Анн кинув у вогнище в центрі кола серце та литку тура. Ароматний дим піднявся до сонця.

Веселі родичі Ана, взявши один одного за руки, ходили колом навколо Анна та його жінки Аші, які вибивали бадьорий ритм на дерев'яних барабанах. Раптом стало швидко темніти. Серед білого дня почали несамотовито ревети тури, вити собаки. Всі зупинили танок і почали злякано тулитися до каменів. Анн пильно вдивлявся в небо. Сонце-Ро, їхній бог, швидко згасало і нарешті зовсім зникло за чорним кругом. Темрява оповила рай. Жінки та діти почали плакати.

Анн зі страхом та відчаєм підняв руки до затьмареного сонця. "Ро, не кидай нас, не гнівайся на нас! Прости нас, ми зробимо для тебе все! Ан, допоможи нам!"

Сонце виглянуло з-за темного кола і почало поступово збільшуватись, а за кілька хвилин його сяйво вже почало гріти край і людей роду Ана. Вони розчулено обіймали Анна, Ашу, один одного і дякували богу Ро за порятунок та Анну за його молитву.

Сонце котилось до горизонту. Анн сидів, притулившись до каменя, і малював на землі два високих стовпи. Це його пращури Ан та Аш, які навчили рід розмовляти з Ро. Якщо покласти між ними зверху перекладину, то вона буде ближче до неба, ближче до Ро, і Ро з неба буде їх краще чути.

Анн забив у барабан, всі родичі зібрались навколо нього. "Ро не завжди нас чує, і наші жертви не доходять до нього, тому він сьогодні показав свій гнів. Чи хочете ви, щоб Ро покинув нас?" "Ні!!!" - з несамовитим страхом закричали родичі. "Ро хоче, щоб ми були ближче до нього. Він повелів витесати два високих, щонайвищих стовпи, як наші пращури Ан та Аш, що розмовляли з Ро на цьому місці багато поколінь тому і до яких Ро був прихильний і яких він не кидав ніколи, поставити їх тут замість цих низьких каменів, і з них розмовляти з Ро і приносити йому жертви. Тоді він буде прихильний до нас. Ви будете витесувати та ставити ці стовпи?" "Зробимо все, що каже Ро!" - зі страхом та радістю закричали родичі. "Він наш єдиний повелитель, єдиний всемогутній бог, а ми його вдячні діти та раби!"

<http://www.osimira.com/wp-content/uploads/images/5397-fa80b5-620x428.jpg>

https://tepetelegrams.files.wordpress.com/2016/03/gc3b6bekli-tepe_fig-3.jpg?w=1040

<https://tepetelegrams.files.wordpress.com/2016/05/pfeiler-18-mit-podest-2.jpg?w=1040>

<https://html2-f.scribdassets.com/391sqf9i2o1mrw9t/images/7-424a585cca.jpg>

<http://1.bp.blogspot.com/-etotrGIWkTE/VHNcro5Kj3I/AAAAAAAAAJN0/NFmCwFcL-Lk/s1600/Imagine.jpg>

<https://www.dainst.blog/the-tepe-telegrams/>

<https://www.facebook.com/Anatolij.Kharchenko/posts/847701658734235>

<https://www.youtube.com/watch?v=muAr4Ry1SR8>

<https://en.wikipedia.org/wiki/Ankh>

Епізод 4

Близько 8000 років до нашої ери

Півострів Мала Азія, Південна АНатолія, 37°13'23.0"N 38°55'21.0"E

Сонце повільно котилось на захід. Біля стовпа АНа у святилищі зібрались жерці храму Ро. У центрі старий АНат пильно оглянув своїх синів, які сиділи у колі - АНу з жінкою Аштар, АНон з жінкою Ашід, АНт з жінкою Ашро. Зверху на стовпах АНа та АШі чекали грифи.

- Рідні, - почав АНат. - Клан Змії збирає все більше людей до своїх каменів. Вони не визнають Ро і не приносять жертви богу неба. Їх зібрання приваблюють людей вседозволеністю. Багато навколишніх селищ поробило собі статуетки із зображеннями наших богів і живуть своїм життям. Вони думають, що їхні статуетки - справжні боги.

Ми навчили їх молитись богам, вирощувати пшеницю, приручати тварин. І зараз ми вже їм не потрібні. До бога неба приходять лише наші родичі.

Коли Ро привів нас сюди, тут було стільки турів, оленів та кабанів, що вони заважали ходити людям. Зараз ми не знайдемо жодної тварини навкруг. Земля, що родила нам стільки, що наші ями тут були переповнені зерном, зараз настільки виснажена, що родить лише бур'яни.

Учора ми віддали грифам тіло нашого брата АНеля, якого вбили люди Змії, і грифи віднесли його до нашого батька Ро на небо. Це місце зараз вже не таке безпечне, як було за наших предків.

Люди, які приходять до нас на зібрання, щоб принести жертву Ро, все частіше хворіють.

АНат піднявся і простягнув руки до сонця. Всі мовчали.

- Ро наказав покинути це місце. Навколо нас багато земель.

- Хіба ми можемо залишити тут наших богів і наших предків? - спитав АНт. - Люди Змії зруйнують і осквернять наше святилище. Ми не можемо цього допустити!

- Небесний бог не потребує хати, як люди. Він живе на небі і буде з нами всюди, куди б ми не пішли. А щоб ніхто не чіпав наших предків та наші святі камені, ми зобов'язані захоронити їх. Завтра оголосіть усім своїм родичам, що Ро наказав сховати його від людей Змії. Хай кожен прийде сюди і кидає землю та камені сюди, поки наш храм не буде схований під землею.

- Що ж робити нам після цього? - спитав АНт.

- АНу піде на схід сонця. АНон - на південь. А ти, АНт - на захід, а потім на північ. Плодіться і наповнюйте землю. Зберігайте те, чому я вас навчив, і передавайте від батька до сина. Зміниться багато поколінь, і рід АНу заснує великі храми і великий новий край. Рід АНона через багато років стане прикладом для всіх людей і залишить по собі вічні кам'яні святилища. А рід АНта зустрине великі труднощі, але потім розселиться по всій землі, а потім на зорях.

Родичі ошелешено слухали АНата. - А ти, батьку, не підеш із нами?

- Я залишусь тут. Через сотні поколінь у цю землю прийде чоловік, якому мої нащадки повинні передати знання про бога неба - ті, що він зможе вмістити в собі. І цей чоловік через свій рід рознесе ці знання по всій землі.

Наступного дня весь рід АНів зібрався біля храму Ро. Кожен з них приносив землю та камені і кидав на святилище, поки воно не перетворилося в земляний пагорб. Це був перший курган і перша піраміда, під якими були заховані від злих очей перші боги та наші предки. Пам'ять про це передавалась із покоління в покоління, і через тисячі років подібні кургани та піраміди, під якими були заховані нащадки АНа, вкрили всю планету Земля.

Пагорб храму АНів навколишні мешканці назвали пагорбом Пуза, Пуза, з якого сотні років народжувались діти, ритуали, нові відкриття і людська цивілізація. Хто б тут не жив, цю назву перекладали на свою мову, і вона залишилась до цих пір.

Через шість тисяч років у цю місцевість прийде Аврам і отримає тут знання та дух, який зробить його Авраамом, першим пророком юдеїв, християн і мусульман.

А ще через чотири тисячі років пагорб Пуза, який зберігав свої таємниці десять тисяч років, розкопає нащадок Анта, тому що настав час нового народження.

Ану, Антон та АНт зі своїми родами розійшлись по землі і наповнили її. Довго вони передавали знання Ро та Ана від батька до сина, вчили людей землеробству, скотарству, поклонінню богу неба та богам-предкам, похованню предків в курганах, а головне - допомозі ближньому у скрутну хвилину та любові.

https://www.orangesmile.com/extreme/img/main/gobekli-tepe_2.jpg

<https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/2/22/G%C3%B6bekli2012-15.jpg/640px-G%C3%B6bekli2012-15.jpg>

https://tepetelegrams.files.wordpress.com/2016/11/01-klaus-schmidt-gt09_8252.jpg

https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A4%D0%B0%D0%B9%D0%BB:%D0%A8%D0%B0%D1%83%D0%BB%D0%B8%D0%BD%D0%B0_%D0%BC%D0%BE%D0%B3%D0%B8%D0%BB%D0%B0.JPG

<https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/e/e3/Kheops-Pyramid.jpg>

https://en.wikipedia.org/wiki/Neolithic_Revolution

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/e/e9/Centres_of_origin_and_spread_of_agriculture.svg/660px-Centres_of_origin_and_spread_of_agriculture.svg.png

Змії в Гобеклі-Тепе:

<http://ubannotated.com/wp-content/uploads/2019/06/Gobekli-sperm-672x467.jpg>

http://gobeklitepe.info/wp-content/uploads/Gobeklitepe_Galeri_007.jpg

<https://i0.wp.com/www.dainst.blog/the-tepe-telegrams/wp-content/uploads/sites/8/2017/03/p30.jpg?w=770&ssl=1>

Змії навколо Гобеклі-Тепе:

<https://beforeitsnews.com/contributor/upload/58630/images/15.JPG>

Копіювання богів Гобеклі-Тепе:

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/b/b7/Urfa_man.jpg/539px-Urfa_man.jpg

<https://i1.wp.com/www.dainst.blog/the-tepe-telegrams/wp-content/uploads/sites/8/2019/03/Kilisik-2-scaled.jpg?resize=1024%2C723&ssl=1>

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/c/c5/Museum_of_Anatolian_Civilizations002.jpg/605px-Museum_of_Anatolian_Civilizations002.jpg

<https://www.youtube.com/watch?v=muAr4RylSR8>

Ану - бог неба в Древньому Шумері, батько богів Шумеру

Амон - верховний бог у Древньому Єгипті, бог неба та сонця

Атон - бог сонця, уособлення верховного бога Ра

Ант - корінь слова древній у латинській (дочірній від праіндоєвропейської) мові

Антр - корінь слова людина у грецькій (дочірній від праіндоєвропейської) мові

Анти - слов'янський етнос на території України в 4-7 столітті нашої ери

Вани - боги древніх скандинавів та германців (індоєвропейська мовна сім'я), які від створення світу жили на території України

Епізод 5

Близько 7000 років до нашої ери

Північний Єгипет, долина Нілу, 29°58'31.0"N 31°08'15.9"E

Амон стояв обличчям до Нілу на скелі і дивився на сонце-Ра, яке щойно показало край свого диску з-за горизонту. Навкруги зеленіли поля пшениці, зерна якої приніс у цей квітучий край з їхньої батьківщини, краю Анів, його прабатько Анон. Він роздав частину зерен місцевим людям як дарунок від Ра, і ті засіяли цим зерном навколишні плодючі поля. Анон, якого поважали як бога, навчив цих людей сіяти пшеницю, допомагати один одному, дякувати Ра за врожай.

У руках Амон тримав Анкх, статуетку із зображенням Т-подібної колони Ана з сонцем на його вершині, яку Анон приніс із батьківщини як згадку про зібрання-молитви їх роду до Ра. Тепер нащадки Анона передавали цю святиню від батька до сина. Місцеві жителі, коли бачили Анкх, падали на коліна і дякували за те зерно і те щасливе життя, яке принесли їм Анон та його нащадки.

Сонце повністю викотило свій диск, і Амон разом із своєю дружиною Мут почав дякувати Ра за цей край та його дари. Це був той самий час, коли день триває стільки, скільки й ніч, і сини Амона ретельно відраховували дні до цього часу, щоб зустріти його.

Треба зробити таку ж колону для розмов з Ра, яка була у батьківщині Анів, - вирішив Амон, - і прикрасити її такими ж фігурками могутніх звірів. - Він дивився на своїх сусідів, які вийшли на поля і незграбно рвали колоски. - Жаль, ці люди ще не в змозі робити те, що робили його предки у країні Анів.

Амон зійшов зі скелі і поглянув на неї збоку. Він раптом побачив перед собою лева замість скелі - так вона була схожа своєю формою на хижого звіра, який з'являвся щоразу на місці сходу сонця-Ра. Треба лише обтесати зайвий вапняк, і на місці його молитви до Ра буде стояти справжнє його уособлення! - здогадався Амон.

За чотири роки на місці величезної скелі пильно вдивлявся на схід сонця лев. Його погляд зустрічав Ра у тій самій точці, де сонце викочувалось з-за горизонту у день весняного рівнодення, яке вираховували сини Амона та його дружина Мут.

Амон, піднявши руки до сонця, стояв над величезним "Шепес Анкхом", якого потім назвуть Сфінксом - живим образом Ра. Перед ним, також простягнувши руки до Ра, стояли його люди, яким він та його предки відкрили нове життя.

Закінчивши молитву, Амон помітив в далечині на плесі Нілу сяюючий золотом човен. - Це люди брата Анта плывуть з новинами.

<http://www.ebruliturizm.com/.../2.../08/gobekli-tepe-2-detay.jpg>

<https://www.culthernews.de/.../u.../2018/07/G%C3%B6bekli-WH3.jpg>

https://en.wikipedia.org/wiki/Great_Sphinx_of_Giza

<https://youtu.be/RU3jYmzVcak?t=411>

<https://en.wikipedia.org/wiki/Ankh>

<https://en.wikipedia.org/wiki/Amun>

<https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%90%D0%BC%D0%BE%D0%BD>

Епізод 6

Близько 5500 років до нашої ери

Східні Балкани, Фракія, 41°12'51.0"N 29°06'41.2"E

Чарівна мелодія розливалась зеленими луками. Фрак мрійливо перебирав пальцями по отворам невеличкої дерев'яної трубки, вдивляючись на схід, де невеличкий водоспад стрімко зривався з кручі, несучи свої краплини до безмежного моря, яке простягалось далеко вниз під кручею, зникаючи за горизонтом. Корови та бики з його стада, що щипали траву навколо, прислуховувались, начебто оцінюючи гру Фрака.

Вдалині величезне стадо турів повільно просувалось на захід. На сході, в Анатолії, люди зайняли майже всю землю під пшеницю, пасовищ ставало все менше і менше, тож на цьому вузькому перехийку майже завжди можна було побачити турів, мандруючих на захід, до вільних зелених просторів. Тому цю місцину родичі Фрака називали "коров'ячий брід", який під час дощів заливало водами з півдня. Все частіше Фрак бачив тут гурти людей, що мандрували на захід за турами, підганяючи своїх свійських корів та биків, несучи із собою дорогоцінні сімена родючої пшениці та кам'яну зброю.

Раптом бики та корови підняли голови вгору. Їх злякане ревіння заглушив тріск, гучніший за звуки грому. Земля здригнулась і затряслась, тріснула навпіл, поглинула водоспад і почала розходитись у різні сторони. Фрак, корови, тури, всі тварини щодуху мчали на захід. А з півдня величезний потік з несамопитим гуркотом уже нісся через тріщину у землі, змиваючи все на своєму шляху, щоб потім впасти з висоти і влитись у море вниз.

Близько 5500 років до нашої ери

Чорноморське узбережжя Кавказу, 43°02'31.0"N 40°45'45.6"E

Ан напружено вдивлявся в морську далечінь. Величезні хвилі одна за одною котились на узбережжя. На півдні, за кілька кілометрів, було видно, як хвилі вже почали перекочуватись через позолочений дах храму сонця. Було видно кілька човнів, які рятувались від хвиль у відкритому морі. Ал-Анти на них вже ніколи не побачать свій храм, і лише жалюгідні його копії їхні нащадки згодом збудують на берегах багатьох далеких морів, як згадку про колишню велич та для зв'язку із своїми предками і богами.

Найбільший човен все ще стояв на суші вище від храму, і було видно, як його родич Но-Ан разом її сім'єю дбайливо заводить до човна свою худобу та заносить збіжжя.

Ан знав, що небесний бог прогнівався на Ал-Антів за їх презирство до інших людей. Ця благодатна земля давала Ал-Антам все, про що вони могли тільки мріяти на своїй колишній далекій батьківщині на півдні - родючі поля, височенні корабельні дерева на схилах, золото та мідь, що самородками були розсіпані під ногами, красивий камінь для храмів. А тепер вона повільно зникла під хвилями моря.

Ан не захотів сідати в човен із своєю сім'єю. Ще малим він побував у своїх родичів на півночі, в безмежному степу, де Анти сіяли пшеницю і де вони приручили швидких степових коней. Там Анти, що не захотіли будувати кам'яний храм разом з Атл-Антами і пішли на північ багато поколінь тому, жили своїм вільним життям і молились богу неба, піднімаючи руки до сонця прямо посеред степу. Ану більше подобалось мчати верхи на коні та дихати запахом степу, ніж витесувати з каменю величезні колони.

Разом з Аном на північ ішли ще кілька родин Атл-Антів, що не мали своїх човнів. З собою вони несли свої списи, стріли, луки. Ант помітив під ногами круглий виточений з дерева коток, кинутий кимось на землю у квапливих зборах. Ще на батьківщині Антів, у південному Раю, який його північні родичі називають тепер Вирій, такі котки підкладали під кам'яні колони, щоб дотягти їх до храму, і Атл-Анти таким же чином будували свої храми. Ан поклав коток у свою торбу - це буде його подарунок родичам на півночі.

Ан подивився угору на небо. Там клин журавлів повертався з вирію додому, на північ. Мабуть, його, Ана, пращури тисячі років тому також жили у тім краю, де зараз неосяжний степ - і далекі предки знову кликали його на рідну землю.

https://en.wikipedia.org/wiki/Black_Sea_deluge_hypothesis
<https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/3/31/Black-sea-hist.png>
<https://rgdn.info/assets/uploads/images/tiny/mce/analytics/17/dolmeni.jpg>
http://nashahistory.ru/sites/default/files/styles/main_img/public/-bpt-icdrfs.jpg
https://en.wikipedia.org/wiki/Dnieper%E2%80%93Donets_culture
https://en.wikipedia.org/wiki/Sredny_Stog_culture
https://leksika.com.ua/imag/bsue10/64_319.jpg
<https://alchetron.com/cdn/haplogroup-r1a-c48a4931-7f15-47c8-9124-88a9b504a3b-resize-750.jpg>

Епізод 7

Близько 3300 років до нашої ери

Правий берег Дніпра, 48°21'29.2"N 35°05'17.0"E

Ан весело тягнув за собою дерев'яний двоколісний візок, на якому лежав впольований ним дикий кабан. Добре, що він узяв візок на полювання до річки, бо на плечах такого вепра нести нелегко. Поруч із ним гордо крокував його вірний кінь Йо, якого Ан сам вигодував з малого жеребчика.

Мабуть, його Йо може допомогти йому зараз. Ан попоробував прив'язати одну голоблю до шиї коня, але візок з'їхав убік.

Треба зробити ще одну голоблю, і якимось закріпити їх на шиї коня - вирішив Ан. У селищі, поки його жінка з дітьми смажили кабана, він кам'яними ножами вирізав дві довгих

голоблі, прив'язав до них найтовстіші мотузки і закріпив на шії коня. Потім сів на візок і гукнув - Йоо!

Візок рушив, Йо ішов все швидше і швидше. Сім'я Ана збіглася подивитись на цю виставу. Раптом одне колесо затріщало і зламалось. - Треба зробити товстішу середину в нових колесах, щоб вісь впиралась в широкий круг, тоді колесо не трісне.

Наступного року Ан полював уже лише на візку, запряженому Йо. Він зробив міцні колеса із широкими маточинами і зручне сидіння для себе, а для Йо - великий хомут, щоб груди коня не терли мотузки. Тепер тури та кабани були для стріл Ана легкою здобиччю. Хоча їх ставало все менше і менше у навколишніх лісах.

Візки на колесах були в його далеких родичів і на заході, і на сході, але ніхто з них не запрягав коня у ці візки. Треба буде розказати мандрівникам, щоб переказали про ці упряжки його родичам.

Ан закинув на свою колісницю косулю і стурбовано подивився на небо. Чорна хмара на півдні швидко наближалась. Ан сів на колісницю - Йоо!

На в'їзді у селищі він побачив, як його двоюрідний брат Лу штовхає в спину незнайомця, вдягнутого у шкіру якоїсь дивної тварини. Довелось Ану втримати незадоволеного брата і запросити чужинця до себе у хату. Виявилось, що Сум - так звали прибульця - ходив на південь у гори за червоним металом, з якого він та його родичі роблять наконечники для стріл та прикраси.

Починався дощ. Ан зібрав родичів у центрі селища. - Всі прибульці і чужинці віднині будуть під моїм захистом. Коли б вони не прийшли, ви повинні запросити їх у хату, нагодувати і допомогти чим зможете. Хто порушить це правило гостинності, той не буде моїм родичем.

Лу незадоволено вийшов уперед. - А самі ми що будемо їсти?

Раптом сяйво блискавки майже осліпило всі збори. Почувся несамовитий гуркіт, і всі побачили, як спалахнула хата Лу. Все селище з острахом і повагою дивилось на Ана.

Через три роки колісниці з кіньми вже мали всі сини Ана. Його самого родичі вже називали не Ан, а Пер-Ан - за його першість у їзді на колісниці та за владу над блискавками. Але тварин для полювання навколо селища майже не залишилось. Рід Ана їв лише страви із зерна та фрукти. Приручених свиней для їжі всьому селищу не вистачало. Тому ввечері Пер-Ан зібрав усіх синів з родичами біля вогнища.

- Сум, що гостював у нас колись, розказав про багаті пасовища і ліси з безліччю здобичі в далеких краях. Ми можемо рушити туди на своїх колісницях, - почав Пер-Ан.

Сини Ана про щось між собою тихо розмовляли. "Я піду на південь із своєю жінкою", - сказав старший, Дев. "Я із сім'єю іду на захід" - встав його брат Тор-Ан. "Моя сім'я піде на схід, де коней вистачить кожному" - рішуче мовив Ар-Ан.

- На своїх колісницях ваші нащадки дійдуть до далеких морів. Якщо Сум сказав правду, то землі та їжі там вистачить на всіх. Я бачу, що ніхто не зможе вам завадити, і ви станете батьками і богами для численних потомків і великих народів. Але ви пам'ятайте про нашого бога, про бога неба, бо він буде з вами доти, поки ви будете пам'ятати його! А я із дочкою Дів-Аною залишусь тут, на цих берегах.

Через багато поколінь прийде велика темрява, яка захоче знищити всю землю, і ваші нащадки не зможуть знайти злагоду між собою. І тоді з цієї землі покличуть нашого небесного бога, який і збере вас до купи і збереже землю для людей... Але не йдіть звідси, поки я не помру.

Через кілька років Пер-Ан помер. Його тіло поклали у глибоку могилу і посипали жовто-гарячою вохрою - щоб небесний бог зустрів його, як сонце. Поруч з ним поклали його колісницю, першу колісницю у світі, щоб на ній він швидко доїхав до Вирію і радісно зустрів своїх предків.

Всі родичі Пер-Ана брали жменями землю і кидали на могилу Пер-Ана, поки над нею не виріс величний курган. Такий, як над його далекими пращурами у південній Анатолії - щоб з'єднати їх у вічності.

https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/c/c5/M%C3%A5rten_Eskil_Winge_-_Tor%27s_Fight_with_the_Giants_-_Google_Art_Project.jpg/440px-M%C3%A5rten_Eskil_Winge_-_Tor%27s_Fight_with_the_Giants_-_Google_Art_Project.jpg
https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/d/da/Taranis_Jupiter_with_wheel_and_thunderbolt_Le_Chatelet_Gourzon_Haute_Marne.jpg/440px-Taranis_Jupiter_with_wheel_and_thunderbolt_Le_Chatelet_Gourzon_Haute_Marne.jpg
https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/thumb/a/a4/Iupiter_Taranis_Obernburg.jpg/440px-Iupiter_Taranis_Obernburg.jpg
https://images-na.ssl-images-amazon.com/images/I/71Lki43BC-L_SL1000_.jpg
<https://imgc.allpostersimages.com/img/print/u-g-Q1ERRRY0.jpg?w=550&h=550&p=0>
https://www.grekomania.ru/images/pageinfo/mythology/big/261_zevs-14.jpg
<https://ds04.infourok.ru/uploads/ex/08c1/000377a8-7c4cde04/640/img3.jpg>

https://en.wikipedia.org/wiki/Sredny_Stog_culture
https://en.wikipedia.org/wiki/Yamnaya_culture

<https://en.wikipedia.org/wiki/Proto-Indo-Europeans>
https://en.wikipedia.org/wiki/Indo-European_migrations

<https://en.wikipedia.org/wiki/Perun>
<https://en.wikipedia.org/wiki/Perk%C5%ABnas>
<https://en.wikipedia.org/wiki/Taranis>
<https://en.wikipedia.org/wiki/Zeus>
[https://en.wikipedia.org/wiki/Jupiter_\(mythology\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Jupiter_(mythology))
<https://en.wikipedia.org/wiki/Thor>

http://www.vgosau.kiev.ua/a/Archaeology_1951_05.pdf
(сторінки 183-192)

Курган "Сторожова Могила" був зруйнований після другої світової війни під час будівництва Дніпропетровського аеропорту. Але перед цим, у 1949 році, археолог О. І. Тереножкін розкопав його і описав вміст могили ямної культури, в тому числі розібраний двоколісний візок, який лежав поруч із небіжчиком.

Праїндоевропейці... - Так, це назва штучна, більш наукова. Як же називали себе наші пращури себе тут 6000 років тому, коли вони у басейні Дніпра винайшли гарбу та кінну колісницю, коли вони завдяки своїм винаходам почали небачену експансію, яка на сьогодні має результатом 2,7 мільярди людей на всіх континентах?

Греки та римляни потім (у 4-6 століттях нашої ери) називали народ , що жив у басейні Дніпра, АНГАМИ. У скандинавських міфах давні боги, що жили у басейні Дніпра споконвіку (до 5 століття нашої ери), називаються ВАНИ. Корінь АН ми бачимо у праїндоевропейських народів там, де мова йде про найдавніших пращурів - АНтік у латинів, АНтроп у греків.

Наші давні предки називали себе АНАми, можливо з незначними змінами вимови. То чому ж зараз слов'яни так себе не називають? Насправді називають. Але ця самоназва дещо змінилась і перейшла у займенники - він, вона. Хто це? - Він, тобто чоловік АН, вона, тото жінка АН. Так ми себе зараз називаємо, вказуючи на людину в третій особі. Схожі слова є у близьких мовах - балтських, скандинавських. наприклад датські han (він), hun (вона).

Без сумніву, наші предки називали себе Анами 6000 років тому, коли вони почали розселятись по Європі та Азії. Я - Ан. А ви?

Давня популярність серед слов'ян таких християнських імен, як Іван, Ян, Анна, Ганна пояснюється тим, що ці імена милозвучні для давнього архетипу самоназви АН, який зберігається у колективній підсвідомості вже 6 тисяч років.

Подальша історія Анів повна драматизму. Ті з них, хто пішов на південь, дали світу 2-3 тисячі років тому грецьку та римську цивілізацію, культуру, мистецтво та науку. Ті, хто пішов на захід та північ, наздогнали своїх південних братів лише тисячу років тому, але потім вони стали лідерами розвитку людства - саме їм ми завдячуємо існуванню фізики, хімії, годинника, електрики, машин, двигуна внутрішнього згорання, ядерних електростанцій та бомб, комп'ютера, інтернету... і так далі... - стоп! А де в цей час були ті Ани, що залишились тут, на території України, автохтони, наші предки???

Ми жили і живемо тут вже 8 тисяч років, з них 6 тисяч років - з кінною упряжкою. Багата природа, чорнозем, гарний клімат - все це дає відчуття спокою, раю на землі, але - така ідилія не сприяє розвитку, змінам, новим ідеям, лідерству! Саме тому західні та північні брати, постійно змагаючись із суворою природою та ворогами, виробили в собі риси розвитку, новизни, швидкості. І тому зараз, у 21 столітті, вони - лідери у світі. Це англійці,

німці, скандинави, французи, голандці, іспанці, італійці. Перейнята у юдеїв віра у єдиного Бога та його розіп'ятого сина Христа разом із їх жагою новизни та домінування вивела їх у лідери.

І ось тут історія знову робить зигзаг, починається драматичний сюжет і новий етап розвитку - як це було 12000 років тому, коли на Землю впали уламки комети, змінили клімат і змусили наших пращурів іти в Анатолію і разом з тамтешніми жителями створювати перші у світі храми і першу віру в Бога, як це описано тут в Епізодах 1-4.

Лідерство народів Західної Європи та їх переселенців до Північної Америки завело все людство зараз - у 2020-х роках - у безвихідь. Питання вже постало так: буде знищена біосфера ПЛАНЕТИ в результаті війни чи ні? Буде кліматична катастрофа, яка означає вимирання більшої частини людства, чи ні? (На це питання вчені під егідою ООН дали точну відповідь - така катастрофа неминуча, якщо до 2030 року не припинити спалювання вуглеводнів у всьому світі). Такі питання були неможливі раніше, а зараз це - реальність для всіх людей планети.

І ось тут, як 12000 років тому, вивести людей з безвихідної ситуації можуть лише ті, хто має дух і бачення. Ани, які залишились на цій землі, які нікуди не йшли звідси і які вже 6 тисяч років бережуть тут у своїй пам'яті, підсвідомості та генах той древній дух винахідництва, добра, зв'язку з Богом, який єдиний може врятувати у критичній ситуації, у скрутний час. І зараз цей час настав.

Анів залишилось не так багато. Через цю землю, через басейн Дніпра, за 6000 років пройшли десятки племен, десятки народів. Скіфи, сармати, готи, гуни, вікінги, авари, половці, печеніги, хазари, татари, поляки, шведи, росіяни, німці - всі вони приходили сюди із зброєю в руках, встановлювали свою владу, записували на себе землю, диктували свої правила, перетворювали деяких із Анів на рабів. Це були народи із більш розвинутою технікою, зброєю, наукою, і вони панували над місцевим населенням - Анами, які, як і тисячі років тому, нехитрим знаряддям ростили збіжжя та будували собі нехитрі хати, які начебто застрягли у розвитку і вимушено переймали технічні здобутки чергових завойовників. Але ось диво - проходив час, і всі ці скіфи, гуни, поляки та інші пани кудись зникали, а Ани як жили тут, так і живуть. У скрутні часи вони ховались у ліси, інколи їх винищували майже повністю, вони голодували і спали на землі - але провидіння залишало їх тут і залишає. Для чого???

Незламний дух життя, зв'язку з Богом - ось що зберегло Анів тут, і це їх місія. Лише такий дух може врятувати в той час, коли кліматична катастрофа вже оголошена майже неминучою, коли тиранія, обман та духовна темрява оповили людство. І Анам час гуртуватися і діяти - щоб врятувати людство. Діючий термоядерний реактор, чисте джерело майже безмежної енергії, вже винайдений Аном, і його дія похідна від кульової блискавки, владу над якою Ани з древніх часів духовно надали своєму предку, захиснику справедливості, добра, гостинності та людяності. І для остаточного врятування планети та для завоювання зірок у Галактиці Анам треба звернутись до свого небесного Бога, згуртуватись і діяти.

© *Анатолій Харченко 2020*